

'Jezelf verkopen, daar houd ik niet van'

Interview | Job Koelewijn (41) exposeert in Den Haag en Amsterdam en er verschijnt een monografie over zijn werk

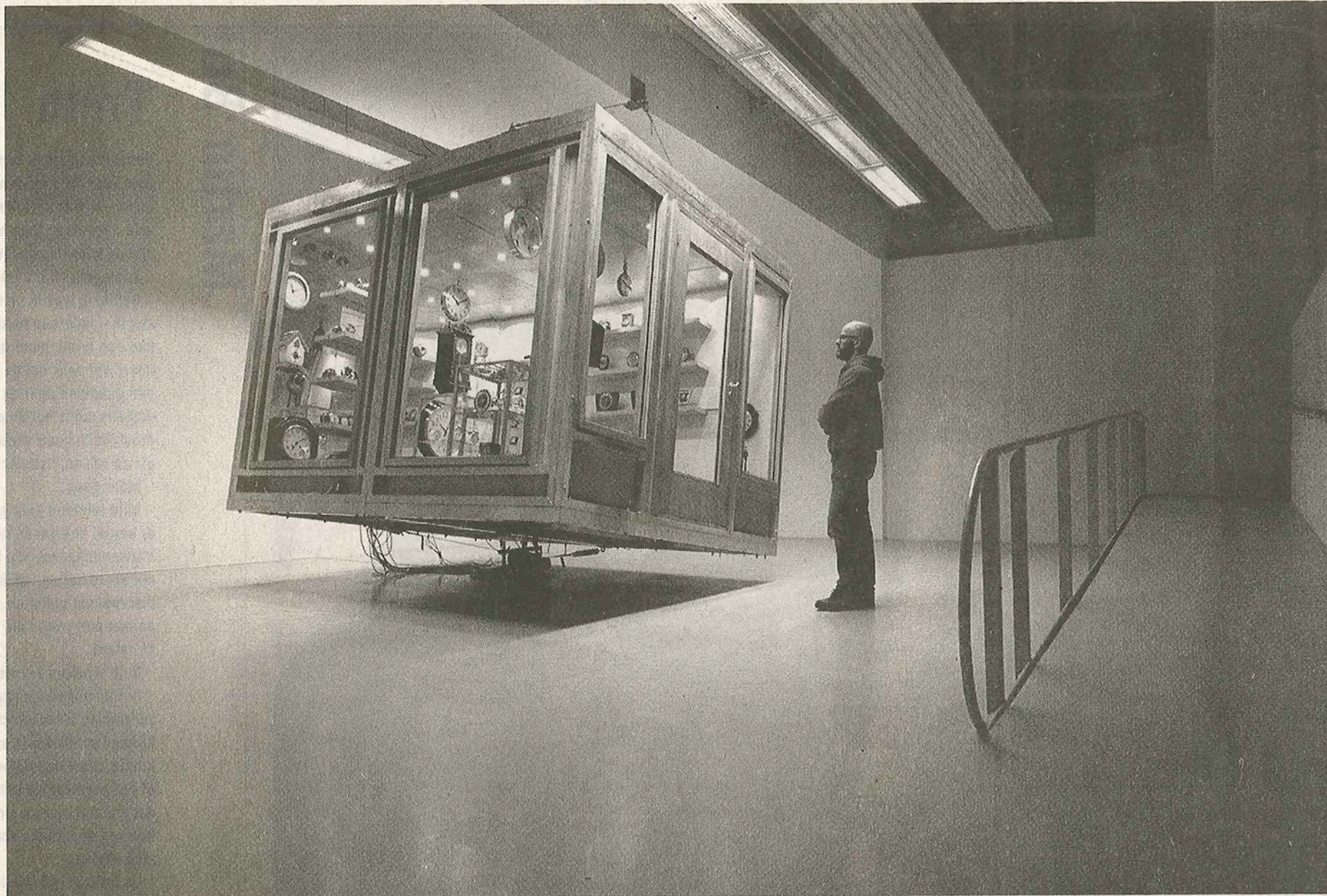
Ondanks alle aandacht laat de internationale doorbraak van Job Koelewijn nog steeds op zich wachten. Welke galeriehouder zit ook te wachten op een kunstenaar die de muren doorbreekt en het plafond perforereert?

Van onze medewerker
Geert van de Wetering
AMSTERDAM

In het kleine Amsterdamse atelier van beeldend kunstenaar Job Koelewijn ruikt het naar snoep. De tafels liggen bezaaid met vuistgrote lollies van bontgekleurd suikwerk, gemodelleerd naar de bustes van beroemde historische figuren als Martin Luther King, Beethoven en Boeddha. Koelewijn wil symbolisch afscheid nemen van zijn helden door ze te presenteren als eetbare lollies.

'Als ik ze van gips had gemaakt, was ik al lang klaar geweest, maar ik wilde per se echt suikergoed. Dat is heel arbeidsintensief. Kook je te lang, dan wordt het plakkerig, kook je te kort, dan wordt het te hard en brokkelig. Zonder te overdrijven, ik ben met dit kunstwerk het langst bezig geweest in mijn carrière. Op dit moment heb ik zo'n 350 stuks.' De lollies gaan allemaal in een grote ton, die vervolgens wordt omgekieperd: gevallen helden.

Over Koelewijn (41) verscheen onlangs de monografie *History, Future*. Het is een overzicht van het werk dat Koelewijn maakte sinds zijn afstuderen. Zo liet hij ooit een deel van de achtermuur van Galerie Fons Welters wegslopen, zodat je vanuit de galerie in de bloeiende tuin van de burens kon kijken. In het plafond van De Appel maakte hij gaten. Via trampolines konden bezoekers kortstondig een blik werpen in de bovenliggende verdieping. Koelewijns werk gaat over tijd en is in

Job Koelewijn, *Hypnose*, 2003.

FOTO JEROEN NOOTER

die zin conceptueel, maar de installaties die hij maakt doen een stevig beroep op de zintuigen.

Op dit moment is werk te zien van Koelewijn in Den Haag en Amsterdam. Aan het plafond in Stroom hangt een klokkenwinkel die in zijn geheel als een klepel

heen en weer slingert.

Over aandacht heeft Koelewijn nooit te klagen gehad: veel tentoonstellingen in binnen- en buitenland, vertegenwoordigd op de Biënnale van Venetië, werk aangekocht door het Stedelijk en vele andere grote musea in binnen- en

buitenland. En toch, tot een heuse internationale doorbraak is het nooit gekomen. Een overzichtstentoonstelling laat nog op zich wachten. Is dat niet vreemd?

'Ik heb daar al met veel mensen over van gedachten gewisseld. Toch kan ik naar de reden alleen

maar gissen. Curatoren zijn misschien huiverig voor de diversiteit van mijn werk.' Het is wellicht eerder het efemere karakter van een deel van Koelewijns kunst dan de vermeende verscheidenheid dat de museumwereld afschrikt. Veel van zijn werken zijn

vluchtig (geuren spelen een belangrijke rol in zijn oeuvre) of speciaal voor de locatie gecreëerd. Zo zal niet iedere museumdirecteur een gat in de lucht springen als hij verneemt dat er muren moeten worden doorbroken en zijn plafond zal worden geperforeerd.

'Als ik slimmer was geweest had ik mijn kunst al lang in een *commodification act* omgetoverd.'

Een *commodification act*? 'Als je succes hebt, kun je dat trucje steeds herhalen en daar commercieel een slaatje uitslaan. Het verkopen van jezelf en continu contact houden met belangrijke mensen in de kunstwereld, daar houd ik niet van. En waarom zou ik het doen? Voor een vette bankrekening? Dat interesseert me niet. Kunst gaat voor mij veel meer over passie en creativiteit, over jezelf op de proef te stellen.'

Koelewijn houdt er een even

'Soms ga ik uren in een verduisterde ruimte liggen'

simpele als efficiënte definitie van kunst op na. 'Kunst is het optimaal intensiveren van de werkelijkheid.' En om die werkelijkheid weer onbevangen te beleven trekt hij zich regelmatig in afzondering terug. 'Dat noem ik "visueel vasten"'. Dat deed ik al op de academie. Dan ga ik veertien uur liggen in een verduisterde ruimte. Zo onderbreek ik de beeldenstroom die continu op mij afkomt, opdat ik deze vervolgens weer helder kan ervaren. Het werk met de rolluiken, dat nu in Den Haag is te zien, is daar een vrij letterlijke verbeelding van.'

Het heden is belangrijk voor de kunstenaar, maar Koelewijn wil ontsnappen aan het actuele, in de zin van het modieuze. Zijn kunst is hedendaags, maar doet aanspraak op eeuwigheidswaarde. Om dat te bereiken heeft Koelewijn één nuchter doel: 'Werken, werken en nog eens werken.'

Durée, t/m 24 december in Stroom HCBK, Den Haag. *Statuary*, t/m 17 januari in Galerie Fons Welters, Amsterdam. *History, Future*, uitgegeven door Fons Welters, € 25,=.